

Schubertiada

Vilabertran

CONCERT HOMENATGE A VICTORIA
DE LOS ÁNGELES (1923 — 2005)

Katharina Konradi, soprano
Ammiel Bushakevitz, piano

Diumenge 20 d'agost de 2023
19:30 h

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

- 22' **Nähe des Geliebten**, D. 162 (1815)
Dass sie hier gewesen, D. 775 (1823)
Die Liebe hat gelogen, D. 751 (1822)
Heimliches Lieben, D. 922 (1827)
Vor meiner Wiege, D. 927 (1828)
An die Musik, D. 547 (1817)
- 18' **Ellens Gesang I**, D. 837 (1825)
Ellens Gesang II, D. 838 (1825)
Ellens Gesang III, D. 839 (1825)

— PAUSA —

ROBERT SCHUMANN (1810 — 1856)

- 17' **Sehnsucht**, op. 51/1 (1840)
Aufträge, op. 77/5 (1850)
Sechs Gesänge, op. 107 (1852)
Herzeleid
Die Fensterscheibe
Der Gärtner
Die Spinnerin
Im Wald
Abendlied

ALBERTO GINASTERA (1916 — 1983)

- 10' **Cinco canciones populares argentinas**, op. 10 (1943)
Chacarera
Triste
Zamba
Arrorró
Cato

XAVIER MONTSALVATGE (1912 — 2002)

- 12' **Cinco canciones negras** (1945)
Cuba dentro de un piano
Punto de habanera
Chévere
Canción de cuna para dormir a un negrito
Canto negro

© David Borrat

LIED THE FUTURE

“La joventut s'estima més ser estimulada que ser instruïda.”

Johann Wolfgang von Goethe

LA PLATAFORMA OBERTA AL TALENT EUROPEU DE LA SCHUBERTÍADA

Lied the Future és el programa de suport a joves talents europeus en l'àmbit de la cançó poètica i de la música de cambra. La Schubertiàda reforça així el seu vessant pedagògic, iniciat el 1994 amb el Curs Internacional de Lied i complementat des del 2018 amb l'Acadèmia de la Schubertiàda. El programa facilita el **treball continuat amb grans mestres**, **reforça els concerts-debut** en el marc de la Schubertiàda iaprofita la capacitat de projecció del festival per ajudar els joves artistes becats a introduir-se en el circuit mitjançant una **xarxa internacional de concerts**.

Vols donar suport als joves músics
del programa *Lied the Future*?

Escriu-nos a info@schubertiada.cat

“Lied the Future” és un projecte de l'Associació Franz Schubert,
en col·laboració amb la Fundació Banc Sabadell.

Associació
Franz Schubert

BSabadell
Fundació

www.schubertiada.cat/ca/lied-the-future

Les schubertíades de Victoria de los Ángeles

Pep Gorgori

Musicòleg i periodista

Hi va haver un temps, unes dècades abans que nasqués la Schubertíada de Vilabertran, en què encara era habitual que les vetllades musicals es fessin entorn d'un piano i en domicilis particulars. Ho sabia prou bé l'homenatjada en aquest concert, la soprano Victoria de los Ángeles, que abans de recórrer el món va recórrer no poques cases de famílies de Barcelona que es podien permetre organitzar aquestes sessions musicals durant la postguerra.

A principis dels anys 40, un cop acabada la seva formació vocal, Victoria de los Ángeles es va integrar en el grup *Ars Musicae*, pioner de la interpretació musical amb criteris històrics a casa nostra —també en va ser membre Jordi Savall, que gràcies a la tasca del fundador d'aquest grup, José María Lamaña, i del seu director, Enric Cispert, va descobrir i estimar la viola de gamba—. Va ser aquesta col·laboració que va permetre a la jove cantant entrar en contacte no només amb el repertori operístic, sinó també amb la música antiga, l'oratori i el lied. Això explica que esdevingués, no només una estrella de la lírica apreciada en escenaris com el Liceu, el Metropolitan de Nova York, el Covent Carden, el Colón o l'òpera de París, sinó també una reputada intèrpret de lied. Ella, que es va alternar amb Callas i Tebaldi com a Violetta de *La Traviata* en un seguit de funcions del Met, va trobar al mateix temps la complicitat perfecta amb cantants com Dietrich Fischer-Dieskau i Elisabeth Schwarzkopf, i pianistes com Gerald Moore, Geoffrey Parsons i Paul Berl, sense oblidar els de casa nostra: Manuel García Morante, Gonzalo Soriano, Miguel Zanetti, Albert Cuinovart...

La història de les vetllades musicals en domicilis particulars amb *Ars Musicae* ve a tomb perquè una de les cançons que escoltarem aquesta nit la va cantar

Victoria de los Ángeles per primer cop, precisament, en una d'aquelles "schubertiades". És *Die Liebe hat gelogen*. La primera ocasió en què la va cantar en públic va ser al domicili d'Antonio Par, el dia 4 de maig de 1943. Després, la interpretaria en desenes d'ocasions: a la sala Caveau de París, en el seu primer recital al Teatro alla Scala de Milà, al Wigmore Hall de Londres, al Carnegie Hall de Nova York... El que havia començat en una reunió d'amics va acabar sent un fenomen mundial. *An die Musik* i l'*Ave Maria* de Schubert (que al programa trobem amb la seva denominació original, *Ellens Cesang III*) van ser altres peces recurrents en els recitals de Victoria de los Ángeles.

La reina de Vilabertran, Katharina Konradi, ens ha preparat un programa d'homenatge amb motiu del centenari d'aquesta catalana universal, que es commemora aquest 2023, en què combina aquestes peces tan pròpies del repertori de Victoria de los Ángeles amb d'altres que ella no va cantar: es tracta de mantenir viva la flama, no tot just venerar les cendres. La selecció de cançons de Schubert i Schumann resultarà, de ben segur, familiar per al nostre públic. Potser no són tan conegudes les *Canciones populares argentinas* d'Alberto Cinastera. Van ser estrenades a Buenos Aires el 1944, quan el compositor encara no tenia ni trenta anys i ja començava a cridar l'atenció amb un estil fresc, d'una intensitat rítmica personalíssima i amb una incipient reivindicació de la música tradicional argentina. D'aquella primera època són també les obres *Malambo* (1940) i *Oertura para el 'Fausto' criollo* (1943).

Un esment apart mereixen les *Cinco canciones negras* de Xavier Montsalvatge, obra que Victoria de los Ángeles va passejar per tot el món. El periodista José Guerrero Martín, en el llibre *Xavier Montsalvatge: administrador de armonías y silencios* reproduceix aquestes paraules del compositor: "*Yo, bona part de la meva carrera li dec, sobretot, a Alicia de Larrocha* [de qui enguany se celebra també el centenari del naixement] *i a Victoria de los Ángeles, que em va demanar les meves Cançons negres i les va posar en disc amb l'Orquestra del Conservatori de París*". En total va interpretar el cicle en més de vuitanta ocasions. Moltes d'elles, a Espanya i en vida de Francisco Franco, un fet que convé destacar, ja que moltes de les lletres d'aquestes cançons van ser escrites per poetes que no tenien cap afinitat amb el règim: Rafael Alberti, autor de *Cuba dentro de un piano*, es va haver d'exiliar després de la guerra perquè era membre del Partit Comunista; i el cubà Nicolás Guillén, autor de *Chévere i Canto negro* va fer-se comunista també després de visitar Espanya en plena guerra, impactat pels danys que el conflicte bèl·lic estava causant al país.

Victoria de los Ángeles va actuar un únic cop a Santa Maria de Vilabertran, a finals de setembre de 1985, amb Manuel García Morante i un programa ben variat, marca de la casa: des de Martín i Soler i cançons populars catalanes fins a Schubert, Brahms, Chopin, Fauré... Avui, el seu amor al lied torna a fer-se'n present per recordar una veu imprescindible de la nostra història musical recent.

(Pep Corgori publica aquest 2023 una nova biografia de Victòria dels Àngels amb l'editorial Ficta.)

Katharina Konradi, soprano

© Marcus Hoehn

Katharina Konradi va néixer a Bixkek, Kirguizistan, i és la primera soprano d'aquest país que té una carrera internacional com a cantant de lied, concert i òpera. Va fer el seu debut com a Ännchen (*Der Freischütz*) a l'Òpera Estatal d'Hamburg el 2018 i des de llavors ha estat membre del seu cos estable. També ha cantat, per exemple, a la Semperoper de Dresden (2018–19) com a Zdenka (*Arabella*), al Festival de Bayreuth (2019 i 2021) com a jove pastor (*Tannhäuser*) i donzella-flor (*Parsifal*), i a l'Òpera Estatal de Baviera a Munic (2020–21 i 2021–22) com a Sophie (*Der Rosenkavalier*) i Susanna (*Le nozze di Figaro*). Fa recitals regularment a la Schubertiada, a la Schubertiade a Hohenems/Schwarzenberg i al Wigmore Hall de Londres, i n'ha fet també a la Philharmonie de Colònia i a la Pierre Boulez Saal de Berlín.

Aquest és el cinquè concert de Katharina Konradi a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2018.

Ammiel Bushakevitz, piano

© Kirsten Nijhof

Nascut a Jerusalem, va començar a tocar el piano als quatre anys. Apassionat per la cançó poètica des de molt jove, és reconegut internacionalment com a un dels millors acompañants de la seva generació i actua regularment en destacats auditoris a Europa, Amèrica del Nord, Àfrica, Àsia i Austràlia. Va començar els seus estudis a Sud-àfrica, on es va criar, i va estudiar després a la Hochschule für Musik und Theater "Felix Mendelssohn Bartholdy" de Leipzig i al Conservatori Nacional de Música de París. És guanyador de nombrosos concursos, incloent-hi el del Wigmore Hall a Londres o el de l'Hugo-Wolf-Akademie de Stuttgart. Un dels últims estudiants privats de Dietrich Fischer-Dieskau, col·labora amb Thomas Hampson a l'Academia de Lied a Heidelberg. A més de les seves activitats com a pianista, Ammiel també es dedica a la musicologia i està especialitzat en la investigació sobre Schubert i Wagner.

Aquest és el quart concert d'Ammiel Bushakevitz a la Schubertiada, després del seu debut el 2022.

www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

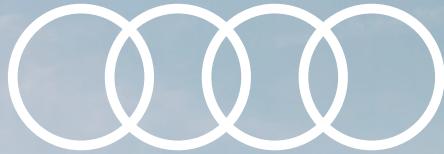
Col·laborador institucional

Organitzat per

Asociació
Franz Schubert

L'avantguarda inspira formes extraordinàries.

Audi Q5 amb llums OLED personalitzables i Matrix LED.

Únic i irrepetible. Així ets tu, i així també ha de ser el vehicle que condueixes. L'Audi Q5, amb el seu disseny esportiu, s'adapta al teu estil amb una mentalitat avançada. Per això incorpora sistemes tan innovadors com ara l'Audi virtual cockpit, Amazon Alexa, Matrix LED i signatura OLED que et permet personalitzar-lo per fer-lo encara més teu. Tecnologies que t'avancen a un futur on el centre de tot són les teves emocions. Viu l'avantguarda amb l'Audi Q5.

audi.es/q5

Future is an attitude

Autopodium

Girona, Fígues, Olot, Lloret de Mar
autopodiumaudi.com

Emissions combinades de CO₂: 206-147 g/km. Consum de combustible: 9,1-5,6 l/100 km. Les xifres de consum de combustible i d'emissions de CO₂ es faciliten en intervals perquè depenen de l'equipament del vehicle seleccionat. Les xifres de consum i les emissions d'aquest vehicle només estan disponibles segons WLTP i no segons NEDC.

Schubertiada

Vilabertran

Diumenge 20 d'agost de 2023
19:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

CONCERT HOMENATGE A VICTORIA DE LOS ÀNGELES
Katharina Konradi, soprano
Ammiel Bushakevitz, piano

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

Johann Wolfgang Goethe (1749 — 1832)

Nähe des Geliebten

Ich denke dein, wenn mir der Sonne Schimmer
Vom Meere strahlt;
Ich denke dein, wenn sich des Mondes Flimmer
In Quellen malt.

Ich sehe dich, wenn auf dem fernen Wege
Der Staub sich hebt;
In tiefer Nacht, wenn auf dem schmalen Stege
Der Wandrer bebt.

Ich höre dich, wenn dort mit dumpfem
Rauschen
Die Welle steigt.
Im stillen Hain da geh ich oft zu lauschen,
Wenn alles schweigt.

Ich bin bei dir, du seist auch noch so ferne.
Du bist mir nah!
Die Sonne sinkt, bald leuchten mir die Sterne.
O wärst du da!

Proximitat de l'estimat

Penso en tu, quan lluu sobre el mar
la resplendor del sol;
penso en tu, quan la llum de la lluna
titlla en les fonts.

Et veig a tu, quan s'aixeca la pols
en camins llunyans;
i en la nit profunda, quan el caminant vacilla
en angostos viaranyts.

Et sento a tu, quan amb sorda
remor
s'encrespen les onades;
sovint vaig a escoltar al bosc tranquil,
quan tot calla.

Estic a prop teu, encara que siguis tan lluny,
i tu estàs a prop meu!
El sol es pon. Aviat lluiran les estrelles.
Ah, si fossis aquí!

Friedrich Rückert (1788 — 1866)

Dass sie hier gewesen

Dass der Ostwind Düfte
Hauchet in die Lüfte,
Dadurch tut er kund,
Dass du hier gewesen.

Dass hier Tränen rinnen,
Dadurch wirst du innen,
Wär's dir sonst nicht kund,
Dass ich hier gewesen.

Schönheit oder Liebe,
Ob versteckt sie bliebe?
Düfte tun es und Tränen kund,
Dass sie hier gewesen.

August von Platen (1796 — 1835)

Die Liebe hat gelogen

Die Liebe hat gelogen,
Die Sorge lastet schwer,
Betrogen, ach, betrogen,
Hat alles mich umher!

Es rinnen heiße Tropfen
Die Wange stets herab,
Laß ab, laß ab zu klopfen,
Laß ab, mein Herz, laß ab.

Karoline Luise von Klenke (1754 — 1802)

Heimliches Lieben

O du, wenn deine Lippen mich berühren,
So will die Lust die Seele mir entführen;
Ich fühle tief ein namenloses Beben
Den Busen heben.

Ella ha estat aquí

Que les fragàncies del vent de l'est
es respirin en l'atmosfera,
perquè em facin saber
que tu has estat aquí!

Que corrin aquí les llàgrimes,
perquè arribis a saber
el que d'altra manera no sabries,
que jo he estat aquí!

La bellesa i l'amor
no poden restar ocults,
fragàncies i llàgrimes fan saber
que ella ha estat aquí!

L'amor ha mentit

L'amor ha mentit,
la pena és molt feixuga,
enganyat, ail, enganyat
per tot el que m'envolta!

Corren càlides llàgrimes
sense parar per les meves galtes,
deixa de bategar, cor meu,
para't, cor meu, para't!

Estimar secretament

Quan em toquen els teus llavis,
el plaer transporta la meva ànima;
sento com el meu pit tremola amb batecs
dolços i inexpressables.

Mein Auge flammt, Glut schwebt auf
meinen Wangen;
Es schlägt mein Herz ein unbekannt
Verlangen;
Mein Geist, verirrt in trunkner Lippen
Stammeln,
Kann kaum sich sammeln.

Mein Leben hängt in einer solchen Stunde
An deinem süßen, rosenweichen Munde,
Und will, bei deinem trauten Armumfassen,
Mich fast verlassen.

O! dass es doch nicht ausser sich kann fliehen,
Die Seele ganz in deiner Seele glühen!
Dass doch die Lippen, die voll Sehnsucht
brennen,
Sich müssen trennen!

Dass doch im Kuss' mein Wesen nicht
zerfliesset,
Wenn es so fest an deinen Mund sich
schliesset,
Und an dein Herz, das niemals laut darf
wagen,
Für mich zu schlagen!

S'encenen els meus ulls; l'ardor puja a les
meves galtes
el meu cor batega amb anhels
desconeiguts;
el meu esperit, perdut en els embriagadors
balbuceigs dels llavis,
a penes pot concentrar-se.

En un moment semblant depèn la meva vida
de la teva dolça boca, suau i rosada,
i amb la teva íntima abraçada
quasi vol abandonar-me.

Ah! Si la meva ànima pogués fugir d'ella mateixa,
i fondre's completament en la teva!
I que els nostres llavis, ardents de
designs,
no s'haguessin de separar!

Que el meu ésser no es desfés amb aquest
bes,
quan s'aferra tan fort a la teva
boca,
i al teu cor, que mai no
gosarà
batre intensament per a mi!

Karl Gottfried von Leitner (1800 — 1890)

Vor meiner Wiege

Das also, das ist der enge Schrein,
Da lag ich einstens als Kind
darein,
Da lag ich gebrechlich, hilflos und stumm
Und zog nur zum Weinen die Lippen krumm.

Ich konnte nichts fassen mit Händchen
zart,
Und war doch gebunden nach Schelmenart;
Ich hatte Füßchen und lag doch wie Lahm,
Bis Mutter an ihre Brust mich nahm.

Dann lachte ich saugend zu ihr empor,
Sie sang mir von Rosen und Engeln vor,
Sie sang und sie wiegte mich singend in Ruh,
Und küsste mir liebend die Augen zu.

Sie spannte aus Seide, gar dämmerig grün,
Ein kühliges Zelt hoch über mich hin.
Wo find ich nur wieder solch friedlich Gemach?
Vielleicht, wenn das grüne Gras mein Dach!

O Mutter, lieb' Mutter, bleib' lange noch hier!
Wer sänge dann tröstlich von
Engeln mir?
Wer küsstet mir liebend die Augen zu
Zur langen, zur letzten und tiefesten Ruh?

Franz von Schober (1796 — 1882)

An die Musik

Du holde Kunst, in wieviel grauen Stunden,
Wo mich des Lebens wilder Kreis umstrickt,
Hast du mein Herz zu warmer Lieb entzündet,
Hast mich in eine bessre Welt entrückt!

Oft hat ein Seufzer, deiner Harf entflossen,
Ein süsser, heiliger Akkord von dir
Den Himmel bessrer Zeiten mir erschlossen,
Du holde Kunst, ich danke dir dafür!

Davant el meu bressol

Així doncs, aquesta és l'estreta arca
en la qual jeia, fa molt de temps, quan era
infant;
jeia fràgil, desemparat i silenciós,
i només per plorar movia els llavis irats.

Res podia agafar amb les meves tendres
manetes,
i tot i això estava lligat com els nens dolents;
tenia peuets, però jeia com un invàlid,
fins que la mare em prenia en els seus braços.

Llavors li somreia mentre xuclava,
i ella em cantava cançons sobre roses i àngels,
em cantava i em gronxava fins a adormir-me,
i em besava amorosa els ulls tancats.

Estenia per sobre meu un refrescant cobricel
de seda verda com el capvespre.
Quan puc tornar a trobar un lloc tan plàcid?
Potser, quan el meu sostre sigui l'herba verda!

Oh mare, mare estimada, queda't encara aquí!
Qui em cantarà confortants cançons sobre
els àngels?
Qui em besarà amorosa els ulls tancats
per a l'últim, llarg i profund repòs?

A la música

Oh noble Art, en quantes hores grises,
envoltat pel cercle salvatge de la vida,
has encès un amor més càlid en el meu cor,
i m'has apartat cap a un món millor!

Sovint un sospir, escapat de la teva arpa,
un acord dolç i sagrat,
m'ha descobert un cel de temps millors.
Oh noble Art, t'ho agraeixo!

Walter Scott (1771 — 1832)
Versió alemanya d'Adam Storck (1780 — 1822)

Ellens Gesang I

Raste Krieger! Krieg ist aus,
Schlaf den Schlaf, nichts wird dich wecken,
Träume nicht von wildem Strauss
Nicht von Tag und Nacht voll Schrecken.

In der Insel Zauberhallen
Wird ein weicher Schlafgesang
Um das müde Haupt dir wallen
Zu der Zauberharfe Klang.

Feen mit unsichtbaren Händen
Werden auf dein Lager hin
Hölde Schlummerblumen senden,
Die im Zauberlande blühn.

Nicht der Trommel wildes Rasen,
Nicht des Kriegs Gebietend Wort,
Nicht der Todeshörner Blasen
Scheuchen deinen Schlummer fort.

Nicht das Stampfen wilder Pferde,
Nicht der Schreckensruf der Wacht,
Nicht das Bild von Tagsbeschwerde
Stören deine stille Nacht.

Doch der Lerche Morgensänge
Wecken sanft dein schlummernd
Ohr,
Und des Sumpfgefieders Klänge
Steigend aus Geschilf und
Rohr.

Primera cançó d'Ellen

Reposa, guerrer! S'ha acabat la guerra,
dorm tranquil, res no et despertarà.
No somniis en lluites salvatges,
en nits i dies plens d'espants.

En els salons encantats de l'illa
una dolça cançó de bressol,
tocada per una arpa encantada,
sonarà sobre el teu cap esgotat.

Mans invisibles de fades
posaran sobre el teu jaç
les sagrades flors del son
que floreixen en el país encantat.

Ni el redoblament aggressiu dels tambors,
ni els crits imperiosos de la guerra,
ni les tonades de les trompes de la mort
espantaran el teu son.

Ni el piafar dels cavalls salvatges,
ni els crits de paor de la guàrdia,
ni el record de les fatigues del dia
pertorbaran la teva nit tranquilla.

Seran els cans matinals de l'alosa
que despertaran dolçament la teva orella
adormida,
i les refilades dels ocells dels aiguamolls
que se sentiran entre les espadanyes i les
jonqueres.

Walter Scott

Versió alemanyà d'Adam Storck

Ellens Gesang II

Jäger, ruhe von der Jagd!
Weicher Schlummer soll dich decken,
Träume nicht, wenn Sonn' erwacht,
Dass Jagdhörner dich erwecken.

Schlaf! der Hirsch ruht in der Höhle,
Bei dir sind die Hunde wach,
Schlaf, nicht quäl' es deine Seele,
Dass dein edles Ross erlag.

Jäger, ruhe von der Jagd!
Weicher Schlummer soll dich decken;
Wenn der junge Tag erwacht,
Wird kein Jägerhorn dich wecken.

Walter Scott

Versió alemanyà d'Adam Storck

Ellens Gesang III

Ave Maria! Jungfrau mild,
Erhöre einer Jungfrau Flehen,
Aus diesem Felsen starr und wild
Soll mein Gebet zu dir hinwehen.
Wir schlafen sicher bis zum Morgen,
Ob Menschen noch so grausam sind.
O Jungfrau, sieh der Jungfrau
Sorgen,
O Mutter, hör ein bittend Kind!
Ave Maria!

Ave Maria! Unbefleckt!
Wenn wir auf diesen Fels hinsinken
Zum Schlaf, und uns dein Schutz bedeckt
Wird weich der harte Fels uns dünen.
Du lächelst, Rosendüfte wehen
In dieser dumpfen Felsenluft,
O Mutter, höre Kindes Flehen,
O Jungfrau, eine Jungfrau ruft!
Ave Maria!

Segona cançó d'Ellen

Caçador, reposa de la caça!
Deixa't envair per un son lleuger.
No somniis que quan surti el sol
et despertaran els corns de caça.

Dorm! El cérvol és en el seu cau.
Els gossos vetllen ajaguts.
Dorm! Que no torbi la teva ànima
que matessin el teu valerós corser.

Caçador, reposa de la caça!
No pensis en el sol ixent,
car quan despunti el dia
no et despertarà cap corn de caça.

Tercera cançó d'Ellen

Ave Maria! Dolça Verge,
escolta la pregària d'una verge;
que des d'aquesta roca freda i salvatge
voli cap a tu la meva oració.
Dormirem tranquil·ls fins demà,
malgrat la crualtat dels homes.
Oh Verge, contempla les afliccions d'una
verge!
Oh mare, escolta una filla que t'implora!
Ave Maria!

Ave Maria puríssima!
Quan jaiem damunt la roca per dormir
i ens cobreixi la teva protecció,
la dura pedra ens semblarà flonja.
Si somrius, flaires de roses s'escampen
per aquest abisme sufocant.
Oh mare, escolta les pregàries d'una filla!
Oh, Verge, et crida una verge!
Ave Maria!

Ave Maria! Reine Magd!

Der Erde und der Luft Dämonen,
Von deines Auges Huld verjagt,
Sie können hier nicht bei uns wohnen.
Wir woll'n uns still dem Schicksal beugen,
Da uns dein heil'ger Trost anweht;
Der Jungfrau wolle hold dich neigen,
Dem Kind, das für den Vater fleht.
Ave Maria!

Ave Maria, Verge puríssima!

Els dimonis de la terra i de l'aire,
expulsats del favor dels teus ulls,
no poden viure aquí amb nosaltres.
Ens volem doblegar silenciosos al destí
cap al qual ens empeny el teu sant consol;
inclina't benigne cap a la verge,
cap a la filla que prega per un pare!
Ave Maria!

ROBERT SCHUMANN

(1810 — 1856)

Emanuel Geibel (1815 — 1884)

Sehnsucht

Ich blick' in mein Herz und ich blick in die Welt,
Bis vom schwimmenden Auge die Träne mir fällt,
Wohl leuchtet die Ferne mit goldenem Licht,
Doch hält mich der Nord, ich erreiche sie nicht.
O die Schranken so eng und die Welt so weit,
Und so flüchtig die Zeit!

Ich weiss ein Land, wo aus sonnigem Grün
Um versunkene Tempel die Trauben blühn,
Wo die purpurne Woge das Ufer besäumt
Und von kommenden Sängern der Lorbeer träumt.
Fern lockt es und winkt dem verlangenden Sinn,
Und ich kann nicht hin!

O hätt' ich Flügel durchs Blau der Luft,
Wie wollt ich baden im Sonnenduft!
Doch umsonst! Und Stunde auf Stunde entflieht,
Vertraure die Jugend, begrabe das Lied!—
O die Schranken so eng und die Welt so weit,
Und so flüchtig die Zeit!

Melangia

Contemplo el meu cor i contemplo el món,
fins que em cauen les llàgrimes dels ulls plorosos;
brilla la llunyania amb llum daurada,
però el vent del nord em reté, i no la puc assolir.
Oh, com són estretes les fronteres i que ample és el món
i que fugitiu el temps!

Sé d'un país on damunt l'herba assolellada de temples submergits hi floreixen els raïms, on les ones purpúries omplen la platja d'escuma
i el llorer somnia en els cantaires que han de venir
La meva ment anhelant mira cap a la llunyania,
però no hi puc arribar!

Oh, si tingués ales, pels aires blaus com em banyaria perfumat pel sol!
Però és inútil! I les hores volen una a una...
s'afligeix la meva joventut i enterro les cançons
Oh, com són estretes les fronteres i que ample és el món
i què fugitiu el temps!

Christian L'Egru (fl. 1850)

Aufträge

Nicht so schnelle, nicht so schnelle!
Wart ein wenig, kleine Welle!
Will dir einen Auftrag geben
An die Liebste mein.
Wirst du ihr vorüberschweben,
Grüsse sie mir fein!

Sag, ich wär mitgekommen,
Auf dir selbst herab geschwommen:
Für den Gruss einen Kuss
Kühn mir zu erbitten,
Doch der Zeit Dringlichkeit
Hätt es nicht gelitten.

Nicht so eilig! halt! erlaube,
Kleine, leichtbeschwingte Taube!
Habe dir was aufzutragen
An die Liebste mein!
Sollst ihr tausend Grüsse sagen,
Hundert obendrein.

Sag, ich wär mit dir geflogen,
Über Berg und Strom gezogen:
Für den Gruss einen Kuss
Kühn mir zu erbitten;
Doch der Zeit Dringlichkeit
Hätt es nicht gelitten.

Warte nicht, dass ich dich treibe,
O du träge Mondesscheibe!
Weisst's ja, was ich dir befohlen
Für die Liebste mein:
Durch das Fensterchen verstohlen
Grüsse sie mir fein!

Sag, ich wär auf dich gestiegen,
Selber zu ihr hinzufliegen;
Für den Gruss einen Kuss
Kühn mir zu erbitten,
Du seist schuld, Ungeduld
Hätt mich nicht gelitten.

Encàrrecs

No tan de pressa! No tan de pressa!
Espera una mica, petita onada!
Et vull donar un encàrrec
per a la meva estimada.
Quan passis pel seu costat,
saluda-la delicadament.

Digues-li que hauria anat amb tu,
muntat a sobre teu,
per demanar-li amb gosadia
amb el salut, un bes;
però la urgència del temps
no ho ha permès.

No tan ràpid! Espera, escolta,
petit colom d'ales lleugeres!
Et vull encarregar quelcom
per a la meva estimada!
Li has de donar mil saluts,
i encara cent més.

Digues-li que hauria volat amb tu
sobre muntanyes i rius,
per demanar-li amb gosadia
amb el salut, un bes;
però la urgència del temps
no ho ha permès.

No esperis a que t'apressi,
mandrós disc de la lluna!
Ja saps el que t'he encarregat
per a la meva estimada:
furtivamente, per la finestreta,
saluda-la delicadament!

Digues-li que m'hauria enfilat a tu
per volar fins a ella,
per demanar-li amb gosadia
amb el salut, un bes;
és culpa teva, impaciència,
que no m'ho has permès.

Sechs Gesänge

Titus Ulrich (1813 — 1891)

Herzeleid

Die Weiden lassen matt die Zweige
hangen,
Und traurig ziehn die Wasser hin:
Sie schaute starr hinab mit bleichen
Wangen,
Die unglückselge Träumerin.

Und ihr entfiel ein Strauss von Immortellen,
Er war so schwer von Tränen ja,
Und leise warnend lispelten die Wellen:
Ophelia, Ophelia!

Titus Ulrich

Die Fensterscheibe

Die Fenster klär' ich zum Feiertag,
Dass sich die Sonn' drin spiegeln mag,
Und klär' und denke gar mancherlei.
Da geht er stolz vorbei!

So sehr muss ich da erschrocken sein,
Dass ich gleich brach in die Scheiben hinein,
Und gleich auch kam das Blut gerannt
Rot über meine Hand.

Und mag sie auch bluten, meine Hand,
Und mag mich auch schmerzen der böse
Brand,
Hast einen Blick doch herauf geschickt,
Als laut das Glas geknickt.

Und in die Augen dir hab' ich gesehn;
Ach Gott, wie lang ist es nicht geschehn!
Hast mich ja nicht einmal angeblickt,
Als leis mein Herz geknickt!

Sis cants

Angoixa

Els salzes deixaven caure les seves branques
fatigades,
i les aigües baixaven tristes;
ella mirà fixament cap avall amb les galtes
pàl·lides,
l'infeliç somniadora.

I li caigué el ram d'amarantines,
massa pesant amb les llàgrimes,
i les ones la prevenien suauament...
Ofelia, Ofelia!

Els vidres de la finestra

Netejo la finestra pel dia de festa,
perquè pugui entrar-hi el sol,
i penso mentre netejo:
per allà va ell, tot ufanós!

Tan parada em dec haver quedat,
que he trencat el vidre,
i ha començat a sortir-me sang
vermella de la mà.

I per més que la meva mà es dessagni,
i per més que em dolgui la
ferida,
tu només has mirat cap amunt
pel soroll del vidre trencat.

I he mirat als teus ulls,
ai, Déu meu, quan de temps sense fer-ho!
I ni una sola mirada m'has adreçat,
mentre es trencava, silenciós, el meu cor!

Titus Ulrich

Der Gärtner

Auf ihrem Leibrösslein,
So weiss wie der Schnee,
Die schönste Prinzessin
Reit' durch die Allee.

Der Weg, den das Rösslein
Hintanzet so hold,
Der Sand, den ich streute,
Er blinket wie Gold.

Du rosenfarb's Hütlein
Wohl auf und wohl ab,
O wirf eine Feder
Verstohlen herab!

Und willst du dagegen
Eine Blüte von mir,
Nimm tausend für eine,
Nimm alle dafür!

El jardiner

Sobre el seu corser preferit,
blanc com la neu,
la més bella de les princeses,
cavalca per l'avinguda.

El camí que el corser
trepitja amb tanta gràcia,
amb la sorra que hi he escampat,
brilla com l'or.

Petit capell color de rosa,
que puges i baixes,
deixa que una ploma
caigui d'amagat!

Si tu vols en canvi
una de les meves flors,
pren-ne mil per una,
pren-les totes per ella!

Paul Heyse (1830 — 1914)

Die Spinnerin

Auf dem Dorf in den Spinnstuben
Sind lustig die Mädchen.
Hat jedes seinen Herzbuben,
Wie flink geht das Rädchen!

Spinnt jedes am Brautschatz,
Dass der Liebste sich freut.
Nicht lange, so gibt es
Ein Hochzeitsgeläut!

Kein' Seel', die mir gut ist,
Kommt mit mir zu plaudern;
Gar schwül mir zu Mut ist,
Und die Hände zaudern.

Und die Tränen mir rinnen
Leis übers Gesicht.
Wofür soll ich spinnen,
Ich weiss es ja nicht!

Wolfgang Müller (1816 — 1873)

Im Wald

Ich zieh' so allein in den Wald hinein!
O sieh zwei Falter fliegen!
Sie tummeln sich durch die Luft,
Und wenn sie ruh'n, so wiegen
Sie sich in der Blumen Duft,
Und ich bin so allein, voll Pein!

Ich zieh' so allein in den Wald hinein!
O sieh zwei Vöglein erschrocken
Entstieben dem warmen Nest!
Doch singen und suchen und locken
Sie hoch sich im Geäst,
Und ich bin so allein, voll Pein!

La filadora

Al poble, a casa la filadora
les noies estan contentes.
Totes tenen un enamorat
i la filosa gira de pressa!

Totes filen vestits de núvia
que alegrin l'estimat.
No trigaran gaire a sentir-se
les repicades de noces!

Cap ànima que m'atregui
no ve a parlar amb mi;
el meu cor està angoixat,
i les mans em tremolen.

I les llàgrimes em llisquen
suaument per la faç.
Per a qui haig de filar?
No ho sé pas!

En el bosc

Me'n vaig tot sol cap el bosc!
Oh, mira, dues papallones volen
i es mouen àgils per l'aire,
i quan reposen, es gronxen
en les oloroses flors.
I jo estic tot sol i ple d'afflicció!

Me'n vaig tot sol cap el bosc!
Oh, mira, dos ocellots espantats
busquen el seu niu,
i mentre el cerquen, canten, festius,
entre les altes branques.
I jo estic tot sol i ple d'afflicció!

Ich zieh' so allein in den Wald hinein!
O sieh zwei Rehe zieh'n
An der grünen Halde zumal!
Und wie sie mich seh'n, entflieh'n
Sie fern in Berg und Tal,
Und ich bin so allein, voll Pein!

Cottfried Kinkel (1815 — 1882)

Abendlied

Es ist so still geworden,
Verrauscht des Abends Weh'n;
Nun hört man aller Orten
Der Engel Füsse geh'n.
Rings in die Tiefe senket
Sich Finsterniss mit Macht;
Wirf ab, Herz, was dich kränket
Und was dir bange macht!

Nun steh'n im Himmelskreise
Die Stern' in Majestät;
In gleichem, festem Gleise
Der goldne Wagen geht.
Und gleich den Sternen lenket
Er deinen Weg durch Nacht;
Wirf ab, Herz, was dich kränket
Und was dir bange macht!

Me'n vaig tot sol cap el bosc!
Oh, mira, dos cérvols corren
entre l'herba verda,
i quan em veuen fugen lluny,
cap a les muntanyes i la vall.
I jo estic tot sol i ple d'afflicció!

Cançó vespertina

Hi ha una gran calma,
ha minvat la brisa vespertina,
se senten ara a tot arreu
les petjades dels àngels.
Al voltant tot es submergeix,
poderós, en les tenebres...
Expulsa, cor, el que t'afligeix
i t'omple d'angoixa!

Lluen ara les estrelles en la volta celestial
amb tota llur majestat.
El carruatge daurat segueix
la seva cursa de sempre.
I com a les estrelles, guia
el teu camí a través de la nit...
Expulsa, cor, el que t'afligeix
i t'omple d'angoixa!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

ALBERTO GINASTERA

(1916 — 1983)

Anònim

Cinco canciones populares argentinas

Chacarera

A mí me gustan las ñatas
Y una ñata me ha tocado
Ñato será el casamiento
Y más ñato el resultado.
Cuando canto chacarerás
Me dan ganas de llorar
Porque se me representa
Catamarca y Tuoumán.

Arrroró

Arrroró mi nene,
Arrroró mi sol,
Arrroró pedazo
De mi corazón.
Este nene lindo
Se quiere dormir
Y el pícaro sueño
No quiere venir.

Triste

Ah!
Debajo de un limón verde
Donde el agua no corría
Entregué mi corazón
A quien no lo merecía.

Gato

El gato de mi casa
Es muy gauchito
Pero cuando lo bailan
Zapateadito.

Ah!
Triste es el día sin sol
Triste es la noche sin luna
Pero más triste es querer
Sin esperanza ninguna.
Ah!

Guitarrita de pino
Cuerdas de alambre.
Tanto quiero a las chicas,
Digo, como a las grandes.

Zamba

Hasta las piedras del cerro
Y las arenas del mar
Me dicen que no te quiera
Y no te puedo olvidar.
Si el corazón me has robado
El tuyo me lo has de dar
El que lleva cosa ajena
Con lo suyo ha de pagar
Ay!

Esa moza que baila
Mucho la quiero
Pero no para hermana
Que hermana tengo.

Que hermana tengo
Si, póngte al frente
Aunque no sea tu dueño,
Digo, me gusta verte.

XAVIER MONTSALVATGE (1912 — 2002)

Cinco canciones negras

Rafael Alberti (1902 — 1999)

Cuba dentro de un piano

A Cuando mi madre llevaba un sorbete de fresa por sombrero y el humo de los barcos aún era humo de habanero.
Mulata vueltabajera...
Cádiz se adormecía entre fandangos y habaneras
y un lorito al piano quería hacer de tenor.
...dime dónde está la flor que el hombre tanto venera.
Mi tío Antonio volvía con su aire de insurrecto.
La Cabaña y el Príncipe sonaban por los patios del Puerto.
(Ya no brilla la Perla azul del mar de las Antillas.
Ya se apagó, se nos ha muerto.)
Me encontré con la bella Trinidad...
Cuba se había perdido y ahora era verdad.
Era verdad,
no era mentira.
Un cañonero huido llegó cantándolo en guajira.
La Habana ya se perdió.
Tuvo la culpa el dinero...
Calló,
cayó el cañonero.
Pero después, pero ¡ah! después
fue cuando al SÍ
lo hicieron YES.

Nèstor Luján (1922 — 1995)

Punto de habanera

La niña criolla pasa con su miriñaque blanco.
¡Qué blanco!
¡Hola! Crespón de tu espuma;
¡Marineros, contempladla!
Va mojadita de lunas que le hacen su piel mulata;
Niña no te quejes, tan solo por esta tarde.
Quisiera mandar al agua que no se escape de pronto
de la cárcel de tu falda.
Tu cuerpo encierra esta tarde rumor de abrirse de dalia.
Niña no te quejes, tu cuerpo de fruta está dormido en fresco brocado.
Tu cintura vibra fina con la nobleza de un látigo,
toda tu piel huele alegre a limonal y naranjo.
Los marineros te miran y se quedan mirando.
La niña criolla pasa con su miriñaque blanco.
¡Qué blanco!

Nicolás Guillén (1902 — 1989)

Chévere

Chévere del navajazo,
se vuelve él mismo navaja:
pica tajadas de luna,
mas la luna se le acaba;
pica tajadas de sombra,
mas la sombra se le acaba;
pica tajadas de canto,
mas el canto se le acaba;
y entonces pica que pica
carne de su negra mala.

Ildefonso Pereda Valdés (1899 — 1996)

Canción de cuna para dormir a un negrito

Ninghe, ninghe, ninghe,
tan chiquitito,
el negrito
que no quiere dormir.

Cabeza de coco,
grano de café,
con lindas motitas,
con ojos grandotes
como dos ventanas
que miran al mar.

Cierra los ojitos,
negrito asustado;
el mandinga blanco
te puede comer.
¡Ya no eres esclavo!

Y si duermes mucho,
el señor de casa
promete comprar
traje con botones
para ser un ‘groom’.

Ninghe, ninghe, ninghe,
duérmete, negrito,
cabeza de coco,
grano de café.

Nicolás Guillén

Canto negro

¡Yambambó, yambambé!
Repica el congo solongo,
repica el negro bien negro.
congo solongo del Songo
baila yambó sobre un pie.

Mamatomba,
serembé cuserembá,

El negro canta y se ajuma.
el negro se ajuma y canta.
el negro canta y se va.

Acuemem e serembó
aé,
yambó
aé.

Tamba, tamba, tamba, tamba,
tamba del negro que tumba,
tamba del negro, caramba,
caramba, que el negro tumba,
¡Yambá, yambó, yambambé!

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

*del 15 al 23 de juny
del 24 d'agost a l'1 de setembre* 2024

HOHENEMS

*del 27 d'abril a l'1 de maig
de l'11 al 14 de juliol / del 2 al 6 d'octubre* 2024

RECITALS DE LIED - RECITALS DE PIANO - CONCERTS DE CAMBRA

Louise Alder, Leif Ove Andsnes, Apollon Musagète Quartett, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Michael Barenboim, Elena Bashkirova, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Kristian Bezuidenhout, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Gérard Caussé, Bertrand Chamayou, Guillaume Chillemme, Martina Consonni, Michela Sara De Nuccio, Helmut Deutsch, Karel Dohnal, Julius Drake, Elias String Quartet, Christoph Eß, Till Fellner, Jeremias Fiedl, Tomáš Františ, David Fray, Josef Gilgenreiner, Matthias Goerne, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaëla Gromes, Julia Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Hartmut Höll, Gerold Huber, Sarah Jégou-Sageman, Dag Jensen, Jerusalem Quartet, Victor Julien-Laferrière, Adam Laloum, Sharon Kam, Christiane Karg, Julia Kleiter, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adrien La Marca, Dejan Lazić, Elisabeth Leonskaja, Paul Lewis, Niklas Liepe, Mandelring Quartett, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Benedict Mitterbauer, Martin Mitterrutzner, Nils Mönkemeyer, Daniel Müller-Schott, Oberon Trio, Anne Sofie von Otter, Pavel Haas Quartett, Mauro Peter, Jan Petryka, Francesco Piemontesi, Alois Posch, Christoph Prégardien, Quartetto di Cremona, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Petr Ries, Fatma Said, Andrè Schuen, Schumann Quartett, Golda Schultz, Baiba Skride, Lauma Skride, Kian Soltani, Alexey Stadler, David Steffens, Knut Sundquist, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Emmanuel Tjeknavorian, Maren Ulrich, Přemysl Vojta, Jonathan Ware, William Youn, Christian Zacharias, Georg Zeppenfeld

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria

Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

Schubertiada

31a edició

Estimaràs la música

La Schubertiada, compromesa amb la sostenibilitat.

Amb el suport de Fundació Caixa d'Enginyers.

La Schubertiada és un festival que promou la gran tradició de la música clàssica, però a l'hora és una entitat centrada en la joventut i en les preocupacions socials dels nostres temps. És per això que vol promoure una nova cultura sostenible i sensible amb la situació climàtica actual. Això comporta la introducció de criteris de sostenibilitat en totes les activitats i pràctiques quotidianes del festival, fomentar els hàbits sostenibles entre el personal i informar tots els usuaris del festival dels beneficis que això suposa.

La Schubertiada col·labora amb el segell *Biosphere Certified 2023*, un certificat que reconeix les bones pràctiques que garanteixen la sostenibilitat i aposten per una gestió responsable i respectuosa amb el medi ambient i el retorn social. A mig termini, la Schubertiada té com a objectiu adquirir la categoria “Green Festival”, promoguda per la European Festival Association.

Caixa d'Enginyers

AGRAÏMENTS

Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Figueres
www.figueres.cat

Castelló d'Empúries

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Caixa d'Enginyers

Damm
Fundació

Gràcies a

Audi
Autopodium
Girona - Olot - Figueres - Lloret de Mar

el motel
Hotel Empordà
Figueres

 CONSELL COMARCAL
DE L'ALT EMPORDÀ

aie
ARTISTAS • INVESTIGADORES • EJECUTANTES

AVINYONET DE
PUIGVENTOS
AJUNTAMENT

Mitjà col·laborador

3|3 Cat Música
CATALUNYA RÀDIO

Col·laboradors institucionals

JOVENTUTS
MUSICALS
DE FIGUERES

100
AÑOS
LARROCHA

Victoria
100
años

En col·laboració amb

Bisbat de Girona · Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Organitza

Associació
Franz Schubert